

podrien ser malcompresos. Per començar, el matí del dilluns 21, l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, va desautoritzar, sense embuts, la campanya que sobre qüestions tan sensibles està portant a terme la COPE.

Em sembla bé el que bé comença. Però voldria també, i fora del meu costum, acceptar per la gràcia àtica que poseeixen les cròniques d'Abc d'un Jai-

me Campmany, un home de l'horta murciana, i a qui no li disgusta gens (en sóc testimoni) que li diguin "Cammany". Pel mateix respecte i grau d'acceptació no el puc tenir, i ja ho he dit per activa i per passiva davant de les diatribes anticatalanes del seu freqüent company de plana. Em refereixo, és clar, al senyor Federico Jiménez Losantos, cèlebre a Barcelona com un actiu membre trotskista, i després primer

signant del "Manifiesto de los 2.000" que va tenir el fi execrable d'un tret al genoll. Fins aquí, dispensi senyor Jiménez Losantos, però avui és vostè qui dispara, de moment amb la màquina d'escriure. Creu algú de vostès que la immensa tasca de govern que ha de fer l'actual equip i el que vingui, que pot ser molt bé del PP, serà més planera si entre tots oferim una Espanya convulsa i dramàtica?

Fabià Estapé

La manca de sensibilitat civil a les casernes

Els maltractaments als quarters espanyols són fruit, a parer de Planas Sanmartí, de la mentalitat tancada i corporativista dels militars.

Quan el president del Madrid, Ramon Mendoza, donava bots com un boig a l'aeroport de Barajas, tot celebrant el triomf del seu equip a terres estranyes, guanyant el Barça a Barcelona, els Ultra Sur, facció d'aficionats més radicals de l'espanyolisme feixista, cridaven, i Mendoza amb ells: "bote, bote, bote, polaco el que no bote".

Molts ciutadans, quan varen veure i, sobretot, sentir aquella informació, es preguntaren què es volia dir amb això de polacos. Però els catalanoparlants, ja sigui de Balears, el País Valencià o Catalunya, saben, gairebé tots, que polaco és aquell que parla en català, sigui d'on sigui.

L'origen d'aquesta expressió de burla d'allò que no s'entén o no se sap, es troba a les casernes de tot l'estat, incloses les d'arreu dels Països Catalans, on els indígenes sofreixen dos menyspreus: el de ser soldats a la força i el de ser catalanoparlants. No són, només, els companys els que comencen el maltractament psíquic atacant la llengua catalana, sinó també els superiors.

Aquest concepte de superioritat és un malentès molt corrent a la milícia. Un caporal que ha reenganxat unes quantes vegades es creu superior a tots els nous companys acabats d'arribar, només pel sol fet de la seva experiència en una



tasca que els altres fan per força. I així comença una roda que, moltes vegades, acaba com ha acabat a Ciutat de Mallorca, encara que sense la guillada i la denúncia finals.

Sense anar més enfora, fa dos anys, dos soldats van tenir el mateix problema a la mateixa banda i amb un desenllaç final no gaire diferent. Llavors no s'hi va posar remei i, ara, un altre cas ha saltat a l'actualitat estatal. I gràcies a això, els al·lots se'n sortiran. Un portaveu militar va sortir, tot d'una, per dir que l'actitud dels soldats era sedició i que no havien triat el millor camí fent-ho públic.

La roba bruta s'ha de rentar a casa, va

venir a dir. Però el fet és que, gràcies a l'escàndol, ells s'han salvat i potser s'hi posarà remei. A veure si és veritat i a les casernes s'acaba imposant la civilització, ja que la militarització no hi manca. Els militars professionals, acabada l'època franquista en què podien ser alhora governadors civils, presidents de diputacions, batlles, delegats ministerials o exercir professions liberals al mateix temps, es troben, ara, que la seva única joguina són els soldats.

No és estrany que hi hagi, en aquest moment, a l'espera de destinació de prestació social substitutòria més de 115.000 objectors de consciència, als quals s'hi afegiran, enguany, 106.000 més. Sense comptar els insubmisos. Tot un panorama. I això que portaveus del Ministeri de Defensa diuen que Espanya té, en aquest sentit, la llei més progressista d'Europa i que les arbitrarietats i extralimitacions tenen un caràcter extraordinari.

Que li preguntin a qualsevol que hagi fet el servei militar. Després de dir-li "bulto" i "polaco", li fan jurar per força la bandera tot dient-li que aquell és el dia més important de tota la seva vida. Quina broma! I és que, als militars, el que els fa falta és sensibilitat civil. Aquesta és la qüestió.

Planas Sanmartí